

СВѢТЛИНИЦЪ

Год. II.

Излиза периодически

1936 г.

Броя 1 лв.

Брой 8.

Христовия ултиматумъ

Който не е съ мене, той е
противъ мене

Мат. 12: 30.

Нѣма по-неприятна и по трудна работа отъ избора. Ако ние за моментъ се замислимъ върху начина по който съвремениятъ човѣкъ изразява мислитъ си, ние ще доловимъ колко грижливо той избѣгва да формулира ясно своето становище по даденъ въпросъ. Фрази и дълги заплетени изречения се стараятъ да замѣглятъ вмѣсто да изяснятъ становищата. Нашиятъ вѣкъ е вѣкъ на дипломатията а тя отъ своя страна е станала синонимъ на заплетеностъ и лицемѣрие. Днесъ хората внимаватъ никого да не нахърнятъ, никого да не обидятъ съ своето мнение и затова предпочитатъ да сж безъ мнение или ако не, то мнението имъ да е поне въ унисонъ съ тия които сж силни.

Нищо не е така отвратително, както е безличието и лицемѣрието, задъ което хората се криятъ и гледатъ да отбегнатъ ясниятъ изборъ. Христосъ е забележителенъ съ настойчивостта, съ която той иска да изтика свѣтътъ и човѣка отъ позицията на безразличие, въ която той се чувствува толкова сигуренъ. Христовото учение не е нищо друго освенъ единъ категориченъ ултиматумъ до всички хора, единъ позивъ за ясно становище спрѣмо доброто и злото, чистото и нечистото, свѣтлото и грѣшното.

За Христа нѣма неутралитетъ. Или хората ще го признаятъ и възприематъ

или тѣ ще бждатъ противъ него. Христовата църква е претърпѣла много по-голѣми поражения отъ безразличието и хлабавостта на своитѣ собствени членове, отколкото отъ преследванията на всички нейни открити врагове. Не е ли църквата днесъ бездейна и второстепененъ факторъ въ живота на народитѣ и на отдѣлната личностъ поради това, че вѣрата на нейнитѣ членове не е ясно формулирана. Не е ли загубила църквата авторитета си поради това, че нейнитѣ членове сж само номинални християни? На църква се отива, когато ни е удобно и когато незнаемъ какъ и кжде да прекараме свободното си време. За вѣрата си мислимъ само когато трѣбва да кръщаваме, венчаваме или погребваме. Това че нѣкой хулѣлъ и се гаврѣлъ съ Христа не ни трогва, не ни засѣга. Когато сме подъ влиянието на Божието Слово, ние го харесваме, удобряваме, възхищаваме се отъ него но само докато сме въ църква — следъ това „живота иска своето си“. Като че ли християнството е единъ луксъ, нѣщо необходимо само да минава човѣкъ за „благонадежденъ“ въ очитѣ на обществото. Християнството, което Христосъ проповѣдваше въ Галилея бѣше ултимативно, то не оставяше мѣсто за „помисляне“ за „по-сетне“. Ако днесъ си разбралъ своята грѣшка, ако днесъ си почувствувалъ своя грѣхъ, скжсай веднага — скжсай изцѣло. Не е мислимо да бждешъ християнинъ и да си карашъ по старитѣ начини на животъ. Не е възможно само недѣлно християнство, християнство само за па-

ради и за показъ. Или то ще трѣбва да бѣде истинско и да обгърне цѣлиятъ ни животъ, цѣлиятъ мирогледъ, цѣлата ни дейность или то ще бѣде фалшиво и лицемерно, пакостно християнство. Христосъ предпочита отявления комунистъ и безбожникъ, който има дързостъ да го хули въ лицето, предъ християнитѣ, които го предаватъ съ цѣлувка. Затова Христосъ не бѣше удобенъ за своитѣ съвременници свикнали съ една формална религия, която не търсеше отъ тѣхъ повече отъ спазване буквата на закона. Християнитѣ ултиматумъ ги постави въ неудобно положение. Тоя ултиматумъ, обаче и днесъ се дава. Какво е твоето християнство драги читателю? Има ли то дълбоки корени, пропито ли е отъ вѣтрешна сила, почива ли то върху личния опитъ съ Господа Исуса или е само заучено, повърхностно и случайно? Христосъ иска ние да бждемъ цѣли християни или пъкъ да се опредѣлимъ окончателно на фронта на безбожието. Къде стоишъ ти?

Видѣлъ погребението си.

Кайзеръ Карлъ пети се отказалъ отъ трона и се оттегилъ въ единъ испански манастиръ. Тукъ той искалъ да извърши тържественото си погребение. Той заповѣдалъ да му изидатъ гробница въ манастирската църква Св. Юстъ и следъ това цѣлиятъ му дворъ трѣбвало да придружи ковчега. Погребението съ молитви и погребални пѣсни било извършено по всички правила. Следъ това кайзера разпусналъ присѣтствующитѣ, а той самъ останалъ още дълго въ гробницата задълбоченъ въ мисли. Не е нужно и ние да правимъ като той владетель но е добре отъ време на време да се замислимъ върху онова, което ни очаква. Когато придружавашъ останките на нѣкой твой приятелъ до гробищата, помни, че и съ тебе може да се случи, и то скоро, същото. Какво ще остане тогава отъ тоя свѣтъ съ неговитѣ страсти, печалби, упреци или пъкъ признания. Живей като че ли днесъ ще умрешъ!

Вѣрность.

Единъ мисионеръ, който презъ време на свѣтовната война трѣбвало да напусне полето на своята дейность, следъ десетъ години се завърналъ отново на старото мѣсто. Съ голѣмо напрежение той се приближавалъ къмъ мѣстото. Какво ще намѣри, съсипни и пустошъ ли, тамъ кждето е работилъ толкова успѣшно? Кжщата била точно тъй спретната както и по-рано. Всички мебели били на мѣстото си. Въ чекмеджето на масата имало пари. Когато мисионера излязалъ навънъ, посрещнала го една отъ неговитѣ нѣкогашни ученички и надала вика на радостъ. Той въздъхналъ: „Ти не си ме забравила... но другитѣ!“ — „Никой не те е забравилъ.“ „Но въ моята кжща живѣе другъ човѣкъ?“ — „Не е вѣрно, ние подържаме кжщата въ редъ заради тебе. Отъ твоитѣ 30 кокошки се навѣдиха 400, вмѣсто една крава сега имашъ четири. Въ чекмеджето сме сложили нашитѣ спестявания, понеже ние знаѣхме че ти пакъ ще се върнешъ.“ Какво правимъ ние съ онова, което Богъ е оставилъ на нашитѣ грижи. Помнимъ ли че Той ще ни иска отчетъ? Ранната Христова църква чакаше Господа и затова успѣваше.

Истинско величие.

Когато прочутиятъ мисионеръ Д-ръ Карей умиралъ, ония които стоѣли около леглото му говорѣли съ възторгъ за голѣмиятъ му успѣхъ като мисионеръ и за многото му заслуги къмъ дѣлото. Умиращиятъ повикалъ приятеля си Д-ръ Дуфъ, който билъ сжщо тамъ и му казалъ: „До сега много се каза за Д-ръ Карей, когато си отмина не говорете вече за Д-ръ Карей, а за Спасителя на Д-ръ Карей.“

Когато се извършвало погребението на Хинденбургъ, армейския епископъ прогласилъ последната воля на покойника: „Недейте държа хвалебни речи за мене, защото азъ не направихъ нищо друго освенъ това, че употребихъ дарбитѣ и способноститѣ, които Богъ ми даде.“ Истинското величие е тамъ кждето човѣка дава преднината и славата на Бога.

Една сълза.

Въ една болница лежалъ единъ богатъ пациентъ. Винаги когато сестрата превързвала раната му той почвально да проклина и да я обсипва съ укори и грубости. Сестрата била търпелива и нищо не казвала. веднажъ тя пакъ превързвала раната и обидитѣ се посипали отгоре ѝ, но тоя пжтъ тя не могла да вдигне глава, понеже сърдцето ѝ се късало отъ болка и очитѣ ѝ били пълни съ сълзи. Една сълза паднала върху раната. Болниятъ я видѣлъ и я почувствувалъ. „Много Ви нагрубихъ сестро, простете ми. Нито една лоша дума не ще излезе вече отъ устата ми.“ Отъ тогава болниятъ се успокоилъ и оставялъ сестрата спокойно да върши работата си. Ценното въ тоя свѣтъ не е че можемъ да изразимъ чувствата си съ думи, но че безъ думи можемъ да чувствуваме и да говоримъ и че тоя мълчаливъ говоръ е най-красноречивъ.

Ти доволенъ ли си?

Баснята разправя, че въ една градина се водѣлъ разговоръ между дърветата и цвѣтата, които се оплаквали отъ съдбата си. „Нѣма ни единъ цвѣтъ въ моитѣ клони“ се оплаквалъ джбтъ. „Азъ бихъ могла спокойно да умра — щомъ нѣмамъ плодъ,“ добавила розата. — „Какво добро мога да сторя“ се оплаквала лозата „азъ дори и сѣнка не мога да правя.“ Градинарътъ минавалъ презъ градината и видѣлъ една малка теменужка, която бодро и усмихнато държала високо главичката си, докато другитѣ всички били тжжни. „Защо си така весела?“ я запиталъ градинарътъ. — „Мислихъ си“ отговорила теменужката, „че ти ме посади тука защото ти трѣбамъ за нѣщо и затова азъ ще се старая да бжда най-добрата теменужка, която си ималъ до сега.“ Не се ли оплакватъ мнозина вмѣсто да се постараятъ да оползотворятъ най-добре, онова, което Твореца имъ е далъ? Ти доволенъ ли си?

Малкия герой.

Една студена зимна вечеръ надникнахъ въ кжшурката на една бедна вдовица съ две деца. Майката не бѣше се върнала още отъ работа. Въ студената и мрачна стая бѣха само дветѣ деца. Помалкото спѣше въ люлката, а по-голѣмичкото съ разтракани отъ студъ жбиседѣше по риза въ срѣдата на стаята. „Кжде е палтото ти, не ти ли е студено? запитахъ малкиятъ. „Не много“ отвърна детето, и отново затрепера. Въ люлката малкото братче спокойно спѣше завито съ палтото на по-голѣмиятъ си братъ. Какъвъ героизмъ и каква голѣма братска любовъ въ това малко детско сърдце? Какво правишъ ти за твоитѣ братя по кръвъ и по духъ?

Страхъ предъ хората.

Единъ известенъ и даровитъ проповѣдникъ заварилъ еднажъ случайно, хора отъ неговата църква да се веселятъ по много разпуснатъ начинъ. При появяването на пастора всички замлъкнали засрамени. Тогава той ги запиталъ защо се стесняватъ отъ неговото присѣствие. Тѣ биха могли и въ неговото прѣсѣствие да вършатъ работи, за които не биха се срамували предъ вездѣщиятъ Богъ. Защото, да се срамуватъ отъ него, а да не се срамуватъ отъ Бога, това би било идолопоклонство и гавра съ Бога. — За жалость, колко често се случватъ подобни работи днесъ?! Колцина се срамуватъ да вършатъ грѣхове предъ хората, а ги вършатъ безъ да имъ мигне окото предъ Божиитѣ очи.

Присждата на езичника.

Езическиятъ римски императоръ Константинъ Хлоръ, бащата на Константина Велики, заповѣдалъ християнитѣ между неговитѣ чиновници открито да се откажатъ отъ религията си ако искатъ да иматъ неговото благоволение. Едни отъ тѣхъ се отказали, други не. Тогава императора уволнилъ всички, които се отказали отъ вѣрата си съ следното объяснение: „Който не е вѣренъ на своя Богъ, той не може да бжде вѣренъ на господаря си и на родината си.“

Изкуствена птичка.

Една знатна дама, която присъствувала на единъ приемъ, трѣбвало да каже нѣщо интересно за забавление на гоститѣ и понеже минавала за много набожна, всички очаквали съ интересъ номера. И наистина, дамата поставила на масата една хубава кутийка и заявила, че въ нея имало една птичка, която като се отвори капака, се изправяла и почвала да пѣе. Всички утихнали въ очакване на пѣсенъта. Капака се отворилъ и отъ кутийката изкочило едно пѣстро изкуствено птиче, което зачуруликало една великолепна пѣсень. Пѣсенъта свършила, капака се затворилъ и певѣца изчезналъ въ кутийката. — „Така правятъ много християни“ добавила дамата.“ Въ недѣля тѣ пѣятъ като вѣрующи въ църква, вечеръта капака се затваря и гласътъ имъ презъ цѣлата седмица не се чува, докато

дойде нова недѣля и тѣ отново запѣятъ благочестивитѣ си пѣсни.“

За сприхавитѣ.

Единъ воененъ свещеникъ говорилъ за ядосването и за сприхавостъта и ги порицалъ. Единъ майоръ се почувствувалъ засегнатъ и казалъ на свещеника, че той ималъ толкова буенъ темпераментъ, че не билъ въ състояние да се въздържа. Следниятъ пжтъ свещеника говорилъ за извиненията, които хората даватъ за грѣховеѣ си и като споменалъ пакъ за сприхавостъта казалъ: „До сега не съмъ виждалъ нито единъ войникъ или офицеръ, които да не могатъ да се владеятъ, когато стоятъ предъ Царя, а ако ние имаме такъвъ респектъ предъ земния Царъ, колко по-голѣмъ трѣбва да имаме предъ Небесниятъ, който винаги е около насъ.“ Това подействувало.

ЕВАНГЕЛОСКАТА ЦЪРКВА — ул. „Драгоманъ“ 4.

урежда ОТЪ 23 ДО 27 ПОЕМВРИЙ всѣка вечеръ въ 7 часа

ЕВАНГЕЛИЗАЦИОННИ СЪБРАНИЯ

на които П-ръ Г. СИВРИЕВЪ ще говори на следнитѣ теми:

Понедѣлникъ 23.

Колко струвашъ?

Вторникъ 24.

Смѣшни нѣща.

Срѣда 25.

Гласътъ на кръвта.

Четвъртъкъ 26.

Свободенъ ли си?

Петкъ 27.

Пробниятъ камъкъ.

Пѣе хорътъ при църквата.

Събранията почватъ точно въ 7 часа. Доведи приятеля си!

Входъ свободенъ за всички!